

A romantic close-up photograph of a man and a woman about to kiss. The woman is on the left, leaning towards the man on the right. Her dark hair is blowing in the wind. The man has a light beard and is looking down at her. The background is a plain, light color.

VAL VOOR MIJ

Denk niet te veel na, waag de sprong...
ik zal je opvangen

JENNIFER L. ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

VAL VOOR MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor de lezers, ik hoop dat jullie ervan genieten!

ISBN 9789401905701

ISBN e-Book 9789401905718

NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Fall With Me*
© Jennifer L. Armentrout.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency te Amsterdam, in samenwerking met Taryn Fagerness Agency in de Verenigde Staten.

Vertaling Marcel Hagedoorn

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagfoto istockphoto.com / Renzo79

Auteursfoto Vania

www.zomerenkeuning.nl

www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

HOOFDSTUK 1

Slechts tien minuten nadat ik op de zachte stoel in de zonnige wachtruimte was neergeploft, zag ik een stel witte gympen in mijn blikveld verschijnen. Ik was net naar de houten vloer aan het staren en aan het bedenken dat privéklinieken wel een hoop geld moesten binnenharken om zo'n duur uitziende, donker houten vloer te kunnen betalen.

Maar goed, de ouders van Charlie Clark spaarden kosten noch moeite waar het om de langetermijnzorg voor hun enige zoon ging. Ze hadden hem ondergebracht bij de beste zorginstelling van Philadelphia. Ze gaven hier per jaar vast een astronomisch bedrag aan uit; waarschijnlijk meer dan ik verdiende met mijn barwerk bij Mona's en mijn webdesignklussen bij elkaar.

Ik stelde me voor dat ze dat deden om een beetje goed te maken dat ze Charlie maar één keer per jaar bezochten, en dan ook maar twintig minuten. Er waren vast en zeker betere, meer vergevingsgezinde mensen in de wereld dan ik, want het brandende gevoel van irritatie dat altijd kwam opzetten als ik aan zijn ouders dacht, was moeilijk te negeren toen ik opkeek naar de vriendelijke glimlach die de zuster tegenover me op haar gezicht had geplakt. Ik knipperde twee keer met mijn ogen. Ik herkende het koperkleurige haar en de frisse, jonge, bruine ogen niet.

Deze dame was nieuw.

Ze keek naar de bovenkant van mijn hoofd en haar blik bleef iets langer dan gebruikelijk op mijn haar hangen, maar ze hield haar glimlach vast. Zó vreemd was mijn kapsel nou ook weer niet – een paar dagen geleden had ik de dieprode strepen vervangen

door donkerpaarse – maar het zag er slordig uit, omdat ik het snel in een knotje had gefrommeld. Ik had gisternacht de bar afgesloten, wat inhield dat ik pas na drie uur 's nachts was thuisgekomen. Opstaan, mijn tanden poetsen en mijn gezicht wassen voordat ik naar de stad reed was vanmorgen al uitdaging genoeg geweest.

‘Roxanne Ark?’ zei ze toen ze voor me stond, met haar handen in elkaar gevouwen.

Mijn hersens kwamen piepend tot stilstand toen ik mijn volledige naam hoorde. Mijn ouders waren bizarre mensen. Dat wil zeggen: grote kans dat ze cokesnuivers waren in de jaren tachtig, of zo. Ik ben vernoemd naar het liedje ‘Roxanne’ en mijn broers heetten Gordon en Thomas, waarmee ook Stings echte naam bijna compleet vernoemd was binnen ons gezin.

‘Ja,’ zei ik, en ik pakte de linnen tas die ik had meegenomen op.

Ze bleef glimlachen terwijl ze naar de gesloten dubbele deuren wees. ‘Zuster Venter is er vandaag niet, maar ze heeft verteld dat je elke vrijdagmiddag komt, dus we hebben Charlie voor je klaarstaan.’

‘O nee, is alles goed met haar?’ vroeg ik bezorgd. Zuster Venter was in de zes jaar dat ik hier al kwam een vriendin van me geworden. Ik kende haar zo goed dat ik wist dat haar jongste zoon in oktober eindelijk ging trouwen en dat zuster Venter afgelopen maand, in juli, oma was geworden: haar middelste kind had een kind gekregen.

‘Ze heeft een verkoudheidje opgelopen,’ legde ze uit. ‘Ze wilde vandaag eigenlijk komen, maar we dachten dat het beter was als ze het weekend even ging uitzieken.’ De nieuwe zuster stapte opzij toen ik opstond. ‘Ze heeft me wel verteld dat je het leuk vindt om Charlie voor te lezen.’

Ik knikte en pakte mijn tas steviger vast.

Ze bleef staan voor de deuren en haalde haar naamplaatje langs een sensor bij de muur. Er klonk een klik en ze duwde de deur open. ‘Hij heeft een paar goede dagen gehad. Niet zo goed als we hoopten,’ ging ze verder toen we de brede, felverlichte hal bin-

nenliepen. De muren waren wit en kaal. Geen uitstraling. Niks. ‘Maar hij was vanochtend wel vroeg wakker.’

Mijn neongroene slippers klepperden op de tegelvloer, maar de schoenen van de zuster maakten geen enkel geluid. We liepen langs de hal die naar de woonkamer leidde. Charlie kwam daar niet graag, wat best vreemd was, want vroeger... Voor het incident was hij zo’n sociale jongen.

Hij was zoveel dingen geweest.

Charlies kamer lag aan een andere gang, in een vleugel die speciaal ontworpen was zodat de bewoners uitzicht hadden op het groene landschap en het therapeutische zwembad waar Charlie nooit van genoot. Hij was al nooit zo’n waterrat, maar elke keer als ik dat verrekte buitenzwembad zag, wilde ik ergens tegenaan slaan. Geen idee waardoor dat kwam. Misschien omdat de meeste mensen het zomaar voor lief namen, het vermogen om zelfstandig te kunnen zwemmen. Of misschien omdat het water mij altijd een gevoel van vrijheid gaf, van grenzeloosheid, terwijl Charlies toekomst zo vreselijk begrensd was.

De zuster bleef staan voor zijn gesloten deur. ‘Je kent de procedure als je klaar bent om weer weg te gaan.’

Die kende ik. Als ik wegging, moest ik naar de verpleegkundigenbalie gaan en uitchecken. Volgens mij wilden ze zeker weten dat ik Charlie niet stiekem meesmokkelde of zo.

Met een vrolijk, kort knikje draaide de zuster zich om op haar gympen en wandelde vlot weer door de gang.

Ik staarde naar de deur, haalde diep adem en blies langzaam uit. Dat moest ik elke keer even doen voordat ik Charlie weer ging zien. Het was de enige manier om alle emoties – al die teleurstelling, boosheid en verdriet – uit me te krijgen voordat ik de kamer binnenging. Ik wilde niet dat Charlie die emoties zag. Soms faalde ik daarin, maar ik probeerde het altijd.

Pas toen ik dacht dat ik kon glimlachen zonder er krankzinnig uit te zien, deed ik de deur open, en net als op alle andere vrijdagen in de afgelopen zes jaar voelde het alsof ik een stomp in mijn maag kreeg toen ik hem weer zag.

Hij zat in een stoel voor het gevelhoge raam – in zijn stoel. Het was zo'n papasanstoel, met een helblauw kussen erin. Hij had die stoel voor zijn zestiende verjaardag gekregen, een paar maanden voordat zijn hele leven veranderde.

Charlie keek niet op toen ik de kamer binnenliep en de deur achter me dichtdeed. Dat deed hij nooit.

De kamer was zo slecht nog niet, best ruim. Charlie had een groot bed dat door een van de zusters netjes opgemaakt was, een bureau waarvan ik wist dat hij er nooit achter zat en een televisie die ik in zes jaar tijd nog nooit aan had zien staan.

Zittend in die stoel, kijkend uit het raam, zag hij er zo vreselijk dun uit; hij leek wel een gratenpakhuis. Zuster Venter had me verteld dat ze moeite hadden om hem drie maaltijden per dag te laten eten, en toen ze geprobeerd hadden om er vijf kleinere maaltijden van te maken, haalde dat ook niets uit. Een jaar geleden was het zelfs zo erg geworden dat ze hem een voedingssonde gaven. Ik proefde nog steeds de nasmaak van de angst die ik toen had om hem voorgoed kwijt te raken.

Zijn blonde haar was vanochtend nog gewassen, maar het zat niet in model en was korter dan vroeger. Charlie had vroeger zo'n lekker warrige haardos, dat stond hem fantastisch. Een beetje kunstzinnig. Vandaag droeg hij een wit shirt en een grijze joggingbroek, en nog niet eens een mooie ook. Nee, deze had een elastische band om de enkels, en god, hij zou over de zeik gaan als hij wist dat hij die nu aanhad. En terecht, want Charlie had stijl en smaak.

Ik liep naar de tweede papasanstoel met exact hetzelfde blauwe kussen, die ik drie jaar geleden had gekocht, en schraapte mijn keel. 'Hoi, Charlie.'

Hij keek niet om.

Ik voelde geen teleurstelling. Ik bedoel, er was wel dat gevoel van 'het is niet eerlijk', maar er kwam geen nieuwe golf van verslagenheid, want ik was niet anders gewend.

Ik ging zitten en zette de tas naast mijn benen. Van dichtbij zag Charlie er ouder uit dan tweeëntwintig. Veel ouder. Ingevallen

gezicht, grauwe huid en diepe, meedogenloze kringen onder zijn ooit zo levendige groene ogen.

Ik haalde nog eens diep adem. ‘Het is echt belachelijk warm vandaag. Maak dus maar geen grapjes over mijn korte broek.’ Vroeger zou hij ervoor gezorgd hebben dat ik iets anders had aangetrokken voordat ik ook maar een stap buiten de deur mocht zetten. ‘De weerlui zeggen dat we recordtemperaturen krijgen in het weekend.’

Charlie knipperde langzaam met zijn ogen.

‘Ze voorspellen ook een paar verschrikkelijke stormen.’ Ik vouwde mijn handen samen in de hoop dat hij me aan zou kijken. Tijdens sommige bezoeken deed hij dat helemaal niet. De afgelopen drie keer had hij het niet gedaan en dat maakte me bang, want de laatste keer dat hij me zo lang niet had aangekeken, had hij een verschrikkelijke toeval gekregen. Waarschijnlijk hadden die twee dingen niets met elkaar te maken, maar dan nog, ik kreeg er een knoop van in mijn maag. Al helemaal sinds zuster Venter had uitgelegd dat toevallen vrij gangbaar waren bij patiënten die vergelijkbare hersenschade hadden opgelopen. ‘Je weet nog wel hoe erg ik van stormen hou, toch?’

Geen antwoord.

‘Nou ja, tenzij er een tornado bij komt kijken,’ zei ik voor de volledigheid. ‘Maar we zijn in Philly, dus ik betwijfel of we dat gaan meemaken.’

Ik zag van de zijkant dat hij weer langzaam met zijn ogen knipperde.

‘O! Morgenavond gooien we de bardeuren dicht voor het publiek,’ ratelde ik verder. Ik wist niet meer zeker of ik hem die plannen al verteld had, niet dat het wat uitmaakte. ‘We organiseren een soort privéfeestje.’

Ik pauzeerde om adem te halen.

Charlie tuurde nog steeds door het raam naar buiten.

‘Ik denk dat je Mona’s wel leuk zou vinden. Het is een rommelige tent, maar op een goede manier. Ach, dat heb ik je al eens eerder verteld. Ik weet niet, ik zou graag...’ Ik perste mijn lippen op

elkaar toen zijn schouders omhoogkwamen en hij diep zuchtte. Toen fluisterde ik: 'Ik zou een heleboel dingen graag willen.'

Hij wiebelde heen en weer. Zo te zien deed hij het niet bewust. Het ging in een langzaam ritme, als deinen op de golven.

Heel even vocht ik tegen de drang om alle frustratie eruit te gooien die zich in me opbouwde. Charlie praatte vroeger altijd honderduit. De juffen en meesters op de basisschool noemden hem Mighty Mouth, en hij lachte erom, en hij had zo'n leuke lach, zo aanstekelijk en oprecht.

Maar hij had al jaren niet gelachen.

Ik kneep mijn ogen dicht tegen de opwellende warme tranen en wilde op de grond duiken en met mijn armen en benen in het rond maaien. Niets van dit alles was eerlijk. Charlie zou vrolijk rond moeten lopen. Hij had nu onderhand afgestudeerd moeten zijn en een lekkere vent moeten hebben die van hem hield, en dat we dan samen double dates zouden hebben met welke kerel ik ook maar kon strikken. Hij zou zijn droom hebben waargemaakt en zijn eerste boek hebben uitgebracht. Het zou tussen ons weer zijn zoals het altijd was. Beste vrienden. Onafscheidelijk. Hij zou me komen opzoeken bij de bar en als het nodig was, zou hij zeggen dat ik me niet zo moest aanstellen.

Charlie zou moeten leven, want dit – wat dát ook was – was geen leven.

Eén verdomde avond, een paar onnozele woorden en één fucking steen hadden alles kapotgemaakt.

Ik opende mijn ogen in de hoop dat hij me aankeek, maar dat deed hij niet, en het enige wat ik kon doen was mijn verdriet verbijten. Ik haalde een opgevouwen vel papier met een aquarel uit mijn tas. 'Dit heb ik voor je gemaakt.' Mijn stem was hees, maar ik ging verder: 'Weet je nog toen je vijftien was en we met mijn ouders naar Gettysburg gingen? Je was zo onder de indruk van de Devils Den. Dat is dit dus.'

Ik vouwde het schilderwerk open en hield het voor zijn gezicht, al keek hij niet. Ik was de afgelopen week een paar uur bezig geweest om de rotsen te schilderen en de grasvelden, om de juiste

kleur voor de stenen te vinden en de steentjes die ertussenin lagen. De tinten waren het moeilijkst omdat ik met waterverf werkte, maar ik vond dat het behoorlijk geslaagd was.

Ik stond op en liep met de aquarel naar de muur tegenover zijn bed. Ik viste een punaise uit zijn bureaula en hing het werk op naast de rest van de aquarellen. Voor elke week dat ik bij hem was langsgedaan, hing er een. Driehonderdtwaalf stuks in totaal.

Mijn blik ging over de muur. Mijn favoriete aquarellen waren de portretten die ik van hem gemaakt had – afbeeldingen van Charlie en mij samen van toen we nog jonger waren. Er was bijna geen ophangruimte meer. Binnenkort moest het plafond er maar aan geloven. Al deze aquarellen verbeeldden... het verleden. Niets van het heden of de toekomst. Alleen een muur vol herinneringen.

Ik liep weer terug naar de stoel en pakte het boek dat ik hem voorlas. Het was *New Moon*, het tweede deel in de *Twilight*-serie. We hadden de eerste film samen gezien. We waren ook bijna naar de tweede film gegaan. Toen ik het boek opensloeg op de pagina waar ik gebleven was, bedacht ik dat ik ervan overtuigd was dat Charlie gekozen zou hebben voor Team Jacob. Hij was niet zo van de emovampiers.

Ook al was dit de vierde keer dat ik dit boek aan hem voorlas, hij leek er nog steeds van te genieten.

Dat hield ik mezelf in elk geval voor.

Tijdens het uur dat ik bij hem was had hij me geen enkele keer aangekeken, en toen ik alles weer opruimde voelde mijn hart net zo zwaar als de steen die alles veranderd had. Ik leunde naar hem toe. ‘Kijk me eens aan, Charlie.’ Ik wachtte even en kreeg een brok in mijn keel. ‘Alsjeblieft.’

Charlie... het enige wat hij deed was met zijn ogen knipperen en langzaam wiegen, naar achteren en naar voren. Dat was alles. Ik wachtte vijf volle minuten op een reactie, wat voor reactie dan ook, maar er kwam niets. Mijn ogen werden vochtig toen ik een kus op zijn koude wang drukte en rechtop ging staan. ‘Ik zie je volgende week vrijdag weer, oké?’

Ik deed alsof hij een bevestigend antwoord gaf. Dat was de enige

manier waarop ik de kamer uit kon lopen en de deur achter me dicht kon doen. Ik meldde mijn vertrek en toen ik de verzengende hitte in liep, haalde ik mijn zonnebril uit mijn tas en zette hem op. De hitte deed wonderen voor mijn koele huid, maar verwarmde me niet vanbinnen. Zo was het altijd als ik bij Charlie was geweest, en het duurde steevast tot aan de dienst die ik moest draaien bij Mona's voordat ik de kou van me af had geschud.

Toen ik naar de parkeerplaats liep waar mijn auto stond, vloekte ik.

Ik zag de hitte opstijgen van de stoep en was me net aan het afvragen welke kleuren ik nodig zou hebben om dat effect op canvas te vangen. Toen zag ik mijn vertrouwde Volkswagen Jetta en verdwenen alle gedachtes over aquarellen als sneeuw voor de zon. Ik kreeg een zwaar gevoel in mijn buik en struikelde zowat over mijn voeten. Er stond een mooie, praktisch nieuwe truck naast mijn wagen.

Ik kende die zwarte truck.

Daar had ik een keer in gereden.

O man.

Mijn voeten weigerden te bewegen, ik kwam abrupt tot stilstand.

De irritantste persoon die ik kende stond hier geparkeerd. Gek genoeg speelde diezelfde persoon de hoofdrol in al mijn fantasieën, zelfs de vieze. Nou ja, voornamelijk de vieze.

Reece Anders was hier, en ik wist niet of ik hem een trap in zijn ballen moest geven of dat ik hem moest kussen.

Roxy is al sinds haar vijftiende verliefd op Reece. Elf maanden geleden hadden ze een onenightstand, maar sindsdien lijkt een gezamenlijke toekomst onbereikbaarder dan ooit. 'Gelukkig' heeft Roxy wel wat anders aan haar hoofd. Zoals het feit dat ze beangstigende berichten ontvangt van een onbekende afzender. Hoewel, onbekend? Roxy denkt wel te weten wie het is. Maar Reece is daar niet zo zeker van. En als hij één ding weet, is het dat niemand Roxy ooit nog pijn mag doen. Ook zichzelf niet. Niet nogmaals.

'Jennifer L. Armentrout heeft het weer voor elkaar gekregen; ik ben weer verliefd geworden op één van haar boeken.'

– Reviewsandroses.nl

'Haar boeken hebben mij heel wat uren nachtrust gekost, want ik lees ze in één ruk uit.' – Leavenostorybehind.nl

Jennifer L. Armentrout

is de #1 New Adult-auteur in de VS. Haar **WACHT OP MIJ-serie** bestaat uit zes boeken vol geheimen en liefde, met steeds een nieuwe hoofdpersoon en een nieuwe man om verliefd op te worden. *Val voor mij* is het vierde boek in deze hartveroverende serie.

NUR 340

ISBN 978-9401905701

www.zomerenkeuning.nl

Z&K